للحیّ العزیز المتعالی المحبوب

فنعم یا الهی ما استغرد بغآء الدّاود فی حدیقة الزّبور من تغنّیات ورقآء الانجذاب عند زیارة طلعتک فیا طوبی بما توقّدت نار احدیّتک فی کینونة ازلیّتک فیا روحا بما تنفّثت روح الجذب فی ذاتیّة صمدانیّتک

الهی الهی لا تبعد عنّی لأنّ الشّدائد بکلّها احاطتنی الهی الهی لا تدعنی بنفسی لأنّ المکاره بأسرها اخذتنی و من زلال ثدیی عنایتک فأشربنی لأنّ الاعطاش بأتمّها احرقتنی و فی ظلّ جناحی رحمتک فأظللنی لأنّ الأعدآء بأجمعها ارادتنی و عند عرش العظمة تلقآء تظهّر آیات عزّک فاحفظنی لأنّ الذّلّة بأکملها مسّتنی و من اثمار شجرة ازلیّتک فأطعمنی لأنّ الضّعف بألطفها قربتنی و من کؤوس السّرور من ایادی رأفتک فارزقنی لأنّ الهموم بأعظمها اخذتنی و من سنادس سلطان ربوبیّتک فاخلعنی لأنّ الافتقار بجوهرها عرّتنی و عند تغنّی ورقآء صمدیّتک فأرقدنی لأنّ البلایا بأکبرها وردتنی و فی عرش الأحدیّة عند تشعشع طلعة الجمال فأسکنّی لأنّ الاضطراب بأقومها اهلکتنی و فی ابحر الغفریّة تلقآء تهیّج حوت الجلال فاغمسنی لأنّ الخطایا بأطودها اماتتنی

فسبحانک سبحانک ما افرط سوء حالی فما اعظم تزلزل فؤادی فما اکبر تغلغل کبدی و تحرّق کینونتی فی طبقات سرّی اسألک بکلمتک الّتی تحرّکت بها عرش رحمتک و تغرّدت ورقآء جذبتک و تذوّتت انفس المجرّدة عند ظهور شمس عنایتک بأن تقرضنی ذات الیمین لئلّا تغرب عن کهف احدیّتک شمس ازلیّتک و لئلّا یخمد سراج ابدیّتک عن بیت صمدیّتک و انّ ذلک لم یکن من آیات قدرتک عجبا و کفی بنفسک علی ما اقول شهیدا فصلّ علی انجم سموات ازلیّتک و اثمر ورقات شجرة کینونیّتک و نسمات عرآء صمدیّتک و حروفات کتاب ابدیّتک و کلمات الواح بدعتک و اشماس مشارق حیّوئیّتک و اقمار مطالع ذاتیّتک و ابراق غمائم سطوتک و اوراد حدیقة سرمدیّتک و انوار ظهور نور وجهتک و ثواقب شیاطین امّتک بکلّ شؤوناتک و ظهوراتک و بدایاتک و نهایاتک و قوّتک و قدرتک اذ بیدک ملکوت الأمر و انّک علی کلّ شیء قدیر و کیف اذکر یا الهی ما مسّتنی من بدایع قهرک و لوامع بطشک اما کنت حمامة بیتک او نملةً فی وادی احدیّتک او بقّاً من بیدآء صمدیّتک او بعوضةً من برّ ازلیّتک فوعزّتک قد جفّت عظامی و انهدمت ارکانی ان تعفو عنّی فانّک انت خیر راحم و ان تعذّبنی فانّک انت الغفور الرّحیم و عند ذلک لمّا منعت عن سلطان المسّ بما قضی فی الواح عزّ مبین خرجت نفسی عن کلّ الجهات لئلّا تحدّث امراً لا تحبّه و اکون من المفتنین بذلک جعلت محروماً فی البلاد و مطروحاً بین العباد بحیث ما وجد بمثلی مهموماً فی العالمین و اقول الحمد لک اذ انّک انت ربّاً للعالمین و ادعوک بندآء المضطرّین فسبحانک سبحانک عمّا یقولون المخلصین

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۳ مارس ۲۰۲۳، ساعت ۱:۰۰ بعد از ظهر